

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Трейзуб Володимир Михайлович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині першій статті 3, статті 23, частині другій статті 28, частині третій статті 63 Конституції України (конституційність) припису пункту 2 частини третьої статті 81 Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року № 2341–III (далі – КК України), відповідно до якого:

„3. Умовно-дострокове звільнення від відбування покарання може бути застосоване після фактичного відбуття засудженим:

...
2) *не менше двох третин строку покарання, призначеного судом за корупційний нетяжкий злочин або кримінальне правопорушення, пов'язане з корупцією, порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керували транспортними засобами у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебували під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, умисний тяжкий злочин чи необережний особливо тяжкий злочин, а також у разі, якщо особа раніше відбувала покарання у виді позбавлення волі за умисне кримінальне правопорушення і до погашення або зняття судимості знову вчинила умисне кримінальне правопорушення, за яке вона засуджена до позбавлення волі“.*

На думку автора клопотання, відсутність будь-якої перспективи умовно-дострокового звільнення згідно з пунктом 2 частини третьої статті 81 КК України осіб, яких засуджено до позбавлення волі за вчинення тяжкого корупційного злочину, має наслідком суто каральну функцію, а отже, заперечує не тільки мету покарання, а й саму сутність людської гідності, ставить під сумнів її абсолютний характер та становить порушення позитивного обов'язку держави захищати гідність людини, а отже, не відповідає частині першій статті 3, статті 23, частині другій статті 28, частині третій статті 63 Конституції України.